

BELSPelletJES: STANDPUNT VAN DE REGULATOR

Op vrijdag 11 april 2008 heeft de algemene kamer van de Vlaamse Regulator voor de Media een overlegvergadering gehouden met vertegenwoordigers van de Vlaamse Radio- en Televisieomroep (VRT), de Vlaamse Media Maatschappij (VMMa) en SBS Belgium. De aanleiding voor dit overleg was de uitspraak van het Europees Hof van Justitie (C-195/06) van 18 oktober 2007 waarin een antwoord werd gegeven op een prejudiciële vraag van het Oostenrijkse Bundeskommunikationssenat betreffende de juridische kwalificatie van een belpelletje op televisie (Quiz Express).

Het doel van de overlegvergadering was na te gaan in hoeverre deze uitspraak gevolgen heeft voor de toepassing van het Mediadecreet (en het toezicht door de Regulator) op het uitzenden van belpelletjes (ook wel "call TV" of "télé-tirelire" genoemd) door Vlaamse televisieomroepen.

Aan het Europees Hof van Justitie werd gevraagd of een bospel kan worden gekwalificeerd als "telewinkelen" of, indien dit niet het geval is, als "televisiereclame" in de zin van de richtlijn "Televisie zonder Grenzen" (i.e. richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997).

Het Hof kwam tot het besluit dat een uitzending of een onderdeel van een uitzending waarin een omroeporganisatie de kijkers de mogelijkheid biedt om door het rechtstreeks kiezen van een betaalnummer en dus tegen betaling deel te nemen aan een spel waaraan een prijs verbonden is, telewinkelen (of in tweede orde televisiereclame) kan zijn.

Telewinkelen wordt in de richtlijn "Televisie zonder Grenzen" gedefinieerd als "*rechtstreekse aanbiedingen aan het publiek die worden uitgezonden met het oog op de levering tegen betaling van goederen of diensten, met inbegrip van onroerende goederen, rechten en verplichtingen*". Een bospel is volgens het Hof telewinkelen indien werkelijk diensten worden aangeboden, rekening houdend met:

- Het doel van de uitzending waarin het spel plaatsvindt;
- Het belang van het spel binnen de uitzending in termen van tijd en gehoopte economische resultaten in vergelijking met die welke van die uitzending in haar geheel worden verwacht;
- De soort vragen die aan de kandidaten worden gesteld.

In België bestaan er reeds specifieke regels ter bescherming van kijkers die deelnemen aan een bospel, ingevoerd bij koninklijk besluit van 10 oktober 2006. Het besluit bevat voorwaarden voor het aanbieden van "*spelen [...] die worden aangeboden in het kader van een televisieprogramma via nummerreeksen van het Belgische nummerplan, waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen, doch beperkt tot deze reeksen waarop het eindgebruikertarief geen functie is van de tijdsduur van de oproep, en die een totaal spelprogramma inhouden*". De Kansspelcommissie houdt toezicht op het naleven van deze voorwaarden.

Het Vlaamse Mediadecreet vormt grotendeels een omzetting van de richtlijn "Televisie zonder Grenzen". De definitie van "telewinkelen" die terug is te vinden in artikel 1, 19°, van het Mediadecreet is dan ook identiek aan de definitie uit de richtlijn. De Regulator is van mening dat een bospel zoals gedefinieerd in het koninklijk besluit van 10 oktober 2006, rekening houdend met de uitspraak van het Europees Hof van Justitie van 18 oktober 2007, als telewinkelen moet worden beschouwd. Naast de federale regelgeving moet bij de uitzending van een bospel op televisie door de Vlaamse omroepen dus ook de Vlaamse mediaregelgeving met betrekking tot telewinkelen worden gerespecteerd.

Een bospel in de zin van het koninklijk besluit kan immers, rekening houdend met de criteria aangegeven door het Hof als een werkelijke onafhankelijke economische dienstverrichting worden beschouwd. Aangezien het bospel de totale uitzending beslaat, is het tegen betaling rechtstreeks aanbieden aan het publiek om deel te nemen aan een spel duidelijk het doel van de uitzending, waardoor logischerwijs ook het belang van het spel binnen de uitzending overheersend is. Het soort vragen dat aan de kandidaten wordt gesteld kan een bijkomend argument zijn om een bospel als telewinkelen (of eventueel als televisiereclame) te beschouwen. Echter ook indien de gestelde vragen niets te maken hebben met de promotie van goederen of diensten in verband met

de uitoefening van commerciële, industriële, ambachtelijke activiteiten of van een vrij beroep, kan op basis van de andere criteria worden besloten dat bospelletjes als telewinkelen kunnen worden beschouwd.

Bij het uitzenden van bospelletjes moeten de Vlaamse omroepen rekening houden met de huidige bepalingen en voorwaarden uit het Mediadecreet i.v.m. telewinkelen (richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 heeft de regels met betrekking tot reclame en telewinkelen uit de richtlijn "Televisie zonder Grenzen" aanzienlijk versoepeld, maar werd tot op heden nog niet omgezet binnen de Vlaamse Gemeenschap).

De particuliere televisieomroepen mogen krachtens artikel 97, § 1, eerste lid, van het Mediadecreet telewinkelen uitzenden. Telewinkelen kan onder de vorm van **telewinkelspots** die een plaats krijgen in wat courant een 'reclameblok' wordt genoemd (artikel 101, § 1, van het Mediadecreet), maar kan eveneens in een specifiek **telewinkelblok** worden opgenomen (artikel 102 van het Mediadecreet). Voor reclameblokken gelden onder meer beperkingen qua maximale duur en eventueel qua maximum aantal per uur en per dag (zie artikel 101, § 7, van het Mediadecreet), terwijl voor telewinkelblokken andere voorwaarden gelden, zoals de regel dat elk blok zonder onderbreking minimaal vijftien minuten in beslag moet nemen, en in het bijzonder de regel dat per dag maximaal acht blokken met een maximale totale duur van drie uur mogen worden uitgezonden. Daarnaast bestaat overigens ook de mogelijkheid om **telewinkelomroepen** te erkennen, dit zijn particuliere televisieomroepen die uitsluitend telewinkelprogramma's uitzenden (zie de artikelen 58, 59, en 92 van het Mediadecreet).

De Regulator geeft de televisieomroepen tot drie maanden na de kennisgeving van dit standpunt de tijd om zich, indien nodig, te conformeren naar het standpunt van de Regulator betreffende het uitzenden van bospelletjes.